

PRÆSCRIPTIO

AD

LECTOREM.

VI Auditores mihi futuri sunt, eos aliàs alloqvar. Nunc cæteros maximè, quorum oculis atque iudiciis, sic ferente Bibliopolæ commodo, privatum limen egressæ exponentur hæ tabulæ, appello ac rogo, ne præcipiti sententiâ damnent novitatis, quæ sunt vetera, aut ab Aristotele illicò dissentire credant, quæ recedunt alicubi à commentariis eorum, qui summi Philosophi interpretes se profitentur, aut sectatores. Tametsi enim ab eo tempore, quo non modò ferulæ manum, sed & imperio magistrorum mentem subducere fas fuit, præclara mihi semper, omniqve tuenda studio visa res fuit, philosophica libertate adversus etiam Principem philosophiæ, si religio, si veritas, si ratio postularet, uti: tamen nunquam se mihi approbavit procacitas huius seculi novaturientis, quo multi tum demum egregiè se putant discentium studiis consulere, si à ritâ semita seductos per sua vestigia secum abripiant, & Philosophiam in sectas sive novas, sive revocatas ob orco veteres & interpolatas, diducant. Quæ, patefacta semel quidvis opinandi licentia, tam foecundè succurrevere, ut Hæresiarcharum recentium Catalogus confici nimio negotio queat non minimus. Vicissim nec eorum placuit desidia, qui Aristotelis interpretem qualècunqve nacti vel imperitissimum, ab hoc mallent ejus doctrinam resciscere, & sic enunciare ad discipulos, quàm Magistrum ipsum percontari, & lingua loquentem sua diligenter auscultare. Planum fecerunt eruditissimi quidam memoria nostra viri, in multis à mente Philosophi excidisse interpretes ejus, præcipuè latinos. Ac nescio, an non horum temeritati non ex minima parte imputare possit invidiam sui nominis Aristoteles, dum illorum ineptias ut suas objectas sibi audire cogitur. Hæc me ratio movit, LECTOR BENEVOLE, ut, cùm Summi quidam & Optimi viri filios suos tum aliis humanitatis artibus, tum Practicæ Philosophiæ elementis imbuendos meæ fidei crederent, de Tabellis ita concinnâdis cogitarem, ut nec temerè discessionem facerent ab Aristotelis doctrinâ, & nævos tamen pulcherrimo corpori quorundam interpretum incuriâ adpersos tollerent, Eas, ubi rem sensi non